

Lišákova
dobrodružství

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

Lišákova dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Iva Tomečková
Lišákova dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lišákova dobrodružství

Lišákova dobrodružství

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Lišák přichází

Příběhy, které vám budu vyprávět, se udály za dávných časů, kdy lesy ještě byly husté, rozsáhlé a hodně tmavé.

Jeden takový les se táhl na kraji Vysočiny a od nepaměti se mu říkalo Rohles. Žila v něm celá řada zvířátek. Zahlédli byste tu veverku, myšky, srnky, daňky, zajíčky, ježky, jezevce, divoká prasátka, sovy, sojky, lasičky, ale i obrovského medvěda a jelena a mnohá další.

Zvířátka žila ve smíru a každý kamarádil s každým. Měla pevně daný řád a tím se řídila a k žádným střetům mezi nimi nedocházelo.

A když narazila na něco, s čím si opravdu nevěděla rady, byla tu veverka, která byla ze všech nejchytřejší a v její malé rezavé hlavičce se rodil jeden nápad za druhým. Navíc byla v celém lese jediná, kdo se dokázal domluvit s lidmi. Když měl někdo z jejich zvířecích kamarádů nějaké trápení, většinou našla radu, jak pomoci. A když už sama náhodou nevěděla kudy tam, odvedla nemocné zvířátko do hájovny. A hajný pomohl skoro vždycky.

Zvířátka se občas v lese scházivala pod velikým dubem a společně tam rokovala o všem, co se v lese i v jeho blízkém okolí v nedávné době událo. Každý si donesl na mlsání, co měl rád, zvířátka si pohodlně posedala nebo polehala, prostě jak kdo chtěl, a vyprávěla si.

Většinu novinek přinášela veverka, protože poskakovala po stromech a viděla tak všechno pěkně z výšky a dohlédla tak dál než ostatní zvířátka. Ale ještě lépe na tom byla sojka. Ta létala

ještě výš, a dokonce i do okolních lesů, což z ní činilo pravou studnici vědomostí o různých novinkách a událostech.

A tak tomu bylo i dnes.

„Víte, že se v hájovně narodil malý klouček? Hajný a hajná jsou šťastím bez sebe. Točí se jen kolem něho,“ hlásila tentokrát veverka.

„No, a jmenuje se Petřík,“ doplňovala ji sojka. „A představte si, že v hájovně, co je v sousedním lese, se narodila zase holčička! A té říkají Zuzanka,“ pokračovala sojka dál.

„Ach jejda,“ bručel medvěd. „Až Petřík povyroste, bude běhat po lese a pokřikovat a my budeme mít po klidu. To už se pak ani v pokoji nevyspíme. A třeba bude i ty naše sedánky a dýchánky rušit,“ rozvíjel dál trudné myšlenky.

„Ale prosím tě, ty hned všechno vidíš černě! Hajný je slušný člověk, a ten synka určitě nenechá tropit neplechu. Na to on už si pěkně dohlédne,“ poučovala ho veverka a ostatní pokyvovali hlavami, že ano, že hajný slušný člověk opravdu je.

„A moje tetka sojka, co bydlí ve vedlejším lese, má pochroumané křídlo,“ oznamovala sojka.

„Každý den tam za ní musím létat a nosím jí červíky a larvy, když teď sama nemůže. Dost se nalítám, abych teď zaplnila žaludek svůj i ten její. To, panečku, není žádná legrace, nachytat tolik hmyzu. Večer mám křídla celá bolavá.“

„To opravdu není jen tak, živit dva krky,“ pokyvovali hlavami zajíčci. „Ale tvá teta je hodná sojka, a až se uzdraví, určitě ti tvou pomoc nějak oplatí.“

Sojka souhlasně mhouřila očka a jen tak mimochodem utrouсила: „Prý včera viděla pohybovat se na kraji lesa nějakého mladého lišáka. Kdo ví, co ten tu pohledává.“

„Lišáka? A to nám říkáš jen tak? Co kdyby se nastěhoval třeba k nám?“ ježily se zajícům chlupy. „To s námi všemi bude amen! Kam se teď jen podějeme?“

„Láry fáry! Nemalujte čerta na zed! Ještě tu není!“ urazila se sojka.

„Zajíci mají pravdu, sojko,“ zamyslela se veverka. „Až už tu bude a začne tropit lotroviny, to by mohlo pro zajíce být také pozdě.“

„Vím, že tě bolí křídla, když se teď navíc staráš o tetu, ale ještě dnes za ní zaletíš a poptáš se co a jak. Jak se choval a jakým směrem se vydal. A před večerem se zase všichni sejdem a ty nám povíš, co jsi zjistila. Anebo víš co? Leť radši hned a my tu na tebe počkáme.“

Sojka kývla hlavou a odletěla. Ostatní zvířátka zatím trpělivě seděla. Zajíčci, myšky, hraboši i menší zvířátka, ti všichni se obávali o své životy. Srnečky byly plny obav o své mladé. Bály se i žabky a užovky.

„Nebojte se, přátelé, kdyby něco, roztrhám ho na kusy,“ chlácholil je medvěd.

„A já ti pomůžu,“ přidával se jezevec.

„A my pak ty kusy vyneseme z lesa ven,“ naparovali se jeleni.

„Nikdo tady ještě není, to za prvé. A za druhé, násilím v našem lese nic řešit nebudeme,“ usměřňovala je veverka.

A vida, sojka už je tady a celá zadýchaná hlásí: „On si to šine rovnou k nám! Pojdte se mnou na kraj lesa a uvidíte sami! No ještě že jsem se letěla podívat.“

Všechna zvířátka se tedy vydala na kraj lesa. A opravdu! Tamhle přes pole se nese lišák jako vyšitý.

„To je ale fešák,“ obdivovala lišáka jedna z laní. A opravdu. Byl to skvostný lišák. Nádherně vybarvený, celý rezavý, ocas nesl hrde vzhůru a měl ho huňatý, radost pohledět!

„Na takové krasavce pozor!“ varovala lasička. „To bývají větší-nou ti největší frajeři a tím pádem i darebáci.“

„Že je pěkný, přece ještě neznamená, že je darebák,“ mračil se jelen. „Já jsem také krasavec, jak se patří, a chovám se přitom slušně.“

„Nu, uvidíme,“ uzavřela diskuse veverka. „Vždyť už je skoro tady.“

A opravdu. Lišák už je kousek od nich, zeširoka se usmívá a haleká: „Dobré odpoledne, dámy a pánové. Pěkně vás všechny zdravím a krásný den vám přeju.“

„Dobré odpoledne,“ odpovídala ta větší zvířátka. Ta menší se schovávala za medvěda a strachem raději ani nedutala.

„Vítáme vás u nás, pokud přicházíte s dobrými úmysly!“ promluvila odvážně veverka. Pro ni to ale bylo jednoduché, dávat

najevo kuráž, když na lišáka shlížela pěkně z bezpečí z vrcholku stromu.

„Co vás k nám přivádí?“

„Hledám domov, pěkné místo, kde bych se usadil a žil a třeba i dobré přátele našel,“ začal lišák zeširoka.

„Slyšel jsem od kamaráda, že váš les je nádherný a hustý a že tu žijí hodná zvířata, a dokonce i hajný je tu hodný,“ pokračoval. „Třeba si tu i nějaké hezké místo pro útulný pelíšek najdu.“

„To všechno je pravda,“ odpověděla veverka. „Jde ale o to, jestli vás mezi sebe přijmeme. Může se vám také stát, že se sem nastěhujete, a nakonec s vámi nepromluví ani ta žabka a hajný vás třeba bude honit. Ono to totiž všechno závisí na tom, jaké máte zvyky a jak se budete k ostatním chovat.“

„No, slušně, slušně, to dá rozum,“ kabonil se lišák.

„Já vám tedy, když dovolíte, položím pár otázek,“ pokračovala veverka. „Berte to jako takový vstupní test. A když neuspějete, poženou vás medvědi a jeleni pryč a možná i toho hajného zavoláme.“

„No, prosím, prosím, jak je vám libo, ale já pocházím z dobré rodiny a mí rodiče mne od malička vedli k dobrým mravům. To by mě jinak tatínek pěkně vytahal za uši,“ souhlasil lišák, ale hlavou mu táhla otázka, co je toto za podivnou sešlost a zda vůbec udělal dobře, když si jako svůj příští domov vybral zrovna tento les.

„Jak se jmenujete?“ začala s otázkami veverka.

„Odkakživa mi všichni říkají Lišák,“ zněla odpověď.

„Nu, to se bude aspoň dobře pamatovat,“ usmála se veverka, „lišák jménem Lišák.“

„Budeme pokračovat. Co řeknete, když někoho potkáte?“ zajímala se veverka.

„Přijde na to, kdy to bude: Takže buď dobré ráno, dobré poledne, dobré odpoledne nebo dobrý večer,“ odpovídal bezchybně Lišák.

„Co řeknete, když po někom budete něco chtít?“

„Pěkně prosím, buďte tak hodný nebo něco podobného,“ na to Lišák.

„A když bude chtít někdo něco po vás?“

„Rád vám pomohu, samozřejmě,“ usmíval se Lišák.

„A teď – pouštíte si někdy hlasitou hudbu?“

„Ale milá slečno, hlasitá hudba do lesa přece nepatří. To ví každé malé dítě. Les má rád svůj klid.“

„Co uděláte, když narazíte na muchomůrku nebo nějakou jinou houbu?“ vyptávala se veverka dál.

„Slušně ji pozdravím, je sice z rostlinné říše, mluvit neumí a určitě mi neodpoví, ale radost jí to udělá. Pak ji zešíroka obejdu, abych jí neublížil,“ Lišák na to.

„A jaké máte stravovací návyky?“ zajímala se veverka.

„Jím, když mám hlad.“

„Ale ne, tak jsem to nemyslela. Chtěla bych spíš vědět, čím se stravujete.“

„My lišky jsme sice všežravci, jíme maso, ale i ovoce, kukuřici a tak. Já jsem ale téměř vegetarián. Z masa si dám leda tak nějakého brouka či jiný hmyz, ale zbožňuju ovoce, jablíčka, hrušky, maliny, jahůdky, borůvky, třešně... A přímo miluju kukuřici,“ rozšafně rozváděl Lišák. To, že má rád i maso, raději vynechal.

„Dobře tedy, jste přijat do našeho lesního společenství. Ale zatím pouze na dobu určitou. To znamená do příštího léta. Teprve pak budete uznán za řádného občana našeho lesa. Pokud byste však během té roční lhůty prováděl nějaké nepřístojnosti, vyženeme vás pryč,“ rozhodla nakonec veverka.

„Teď si můžete v lese najít nějaké pěkné místo pro vyhrabání nory. Můžete jít. My si tu zatím s kamarády potřebujeme ještě něco probrat.“

Lišák tedy vešel do lesa a hledal, kde by se usadil.

„Neměla jsi ho tak lehce přijmout mezi nás,“ mračila se na veverku hlavně ta menší zvířátka. „Vždyť ho ani pořádně neznáme, nevíme ani, odkud přišel.“

„Ale ne, kamarádi, každý má právo dostat důvěru a šanci. Jak by bylo vám, kdyby vám ostatní hned od začátku bezdůvodně nevěřili? Ať chlapec ukáže, co v něm je. Odpovídal rozumně, vypadá slušně, třeba z něj nakonec bude dobrý kamarád,“ uzavřela to veverka.

A tak se i stalo. Počkejme však, co přinesou dny příští.

Lišák se učí skákat po stromech

Lišák si tedy našel pěkné místočko a začal si hloubit noru.

„Musím tady nadělat spoustu vedlejších chodeb,“ říkal si. „Aby mě tu jen tak někdo neobjevil.“

Dřel a dřel několik dnů, tak tak měl čas sem tam něco slupnout a něčeho se napít a zase honem do práce. Když vylezl na povrch a náhodou někoho uviděl, srdečně se usmál a zdvořile pozdravil. Při práci přemýšlel, jak tu bude žít, a slíboval si, že zkrotí svou bujnou povahu, která ho neustále nabádala k provádění nějakých lotrovin.

„Budu jako mílius. Opravdový andílek mezi všemi liškami,“ meditoval.

Když měl hotovo, vydal se na procházku po okolí. Vanul čerstvý větřík a jeho sliby rozfoukával do všech stran.

Lišák se rozhlížel kolem, něco si pobroukával a vida, tady je muchomůrka. Lišák se rozběhl a s velikou radostí do ní kopl, až se rozletěla na všechny strany.

„A máš to, potvůrko jedna jedovatá!“

„Ejhle, tamhle na paloučku se pasou zajíci.“ Lišák se rozběhl a hned mezi ně. Zajíci se polekali a dali se na úprk všemi směry. Lišák jednoho z nich chvílku honil a hrozně se u toho bavil. Toto je ale, panečku, život!

„Co to vidím? Tady sedí na vejcích bažantí samička! To jí hned musím načechrat ta její peříčka,“ ušklíbal se Lišák a hurá k samičce. Ta se chudinka celá vylekala, nevěděla, jestli bránit hnízdo, nebo raději vzít nohy na ramena. Nakonec s velikým lamentováním odběhla. Lišák se smál jako pominutý. „To se mi ale zase povedl kousek!“ řehtal se.

A tak to šlo den za dnem. Když se nabažil honění a plašení zvěře, vymyslel novou zábavu. Obcházel pelíšky a doupátka jiných zvířátek, a když zrovna nebyla doma, prošmejdil jim jejich domovy a sežral jim všechny zásoby.

„To se ale, panečku, mám,“ pochvaloval si. „Takto jsem bezpracně dobře živ. O krmení se mi postarají ostatní.“

To se ví, že ostatním obyvatelům lesa se jeho chování pramálo zamlouvalo. Vrcholu však Lišákovo jednání dosáhlo, když spořádal nachystaný oběd jezevci.

„Sojko! Sojko! Kde jsi? Ten zlotřilý Lišák mi sežral celý oběd! Hned sežeň veverku a řekni jí, co se děje! Ať svolá k dubu poradu! S tím Lišákem už vážně není k vydržení!“ řval vzteklý jezevec.

Sojka udělala, oč ji jezevec žádal, a večer se pod dubem konala velká porada.

„Takto to dál nepůjde! Přijali jsme Lišáka mezi sebe, a on tropí samé čertoviny!“ lamentoval jezevec.

„Musíme s ním něco udělat, abychom ho z lesa vypudili ven,“ přidávali se zajícci.

„Já ho fakt roztrhám, jak jsem měl už na začátku v plánu!“ láteřil medvěd.

„A až nebude moct, tak ho všichni pokoušeme,“ přidávaly se myšky.

Veverka jako obvykle seděla na větvi a všechno poslouchala.

„Tak by to bylo asi nejrychlejší,“ pravila nakonec. „Ale rozhodně ne to nejlepší. Když někoho vyženeme z lesa, bude dělat stejné darebačiny v jiném lese a budou se trápit zase jiná zvířátka. A když ho medvěd sprovedí ze světa, také to nebude správné. Roztrhaný Lišák už si svou chybu neuvědomí a nebude se z ní moci poučit. A už vůbec ne se polepšit. Dejte mi den, já už něco vymyslím.“

Ostatní zvířátka nad tím rozhodnutím sice kroutila hlavami, ale ze zkušenosti věděla, že veverka mívá skutečně úžasné nápady, a tak souhlasila a nechala to na ní.

Druhého dne zrána poprosila veverka sojku, aby zvířátka svolala na jednu lesní stezku.

„Mám k vám prosbu,“ řekla jim veverka. „Budu potřebovat, abyste mi nanosili kupu větví tady na tu pěšinu.“

Zvířátka se dala do práce. Nosila, co kdo zvládl. Medvědi, srnci a jeleni větší haluze, srnečky a laňky menší halouzky, zajícci větvičky, a dokonce i myšky sem tam nějaký klacíček. Kupa pěkně rostla. Veverka ji obhlížela a nakonec řekla:

„To by snad mohlo stačit. Teď si běžte každý po svém a odpoledne zase přijďte. Ale poschovávejte se kolem tak, aby vás nikdo neviděl, a hlavně Lišák ne. A ať ani nemuknete, nesmí o vás vědět. Bude legrace, to uvidíte.“

Zvířátka se rozešla a veverka odhopkala k hájovně. Co tam ale dělala, nikomu neprozradila. A už pádila ke kupce a cosi v ní tropila, přehrabovala větve sem a tam a zase vršila zpátky.

Potom se začala rozhlížet, kde by našla Lišáka. Sojka jí v tom vydatně pomáhala. Toulal se na jedné mýtině a byl celý rozmrzelý, protože se s ním v poslední době v lese vůbec nikdo nebavil. Že si za to díky svým nedobrym kouskům může sám, si připustit nechtěl. O to víc ho překvapilo, když uviděl veverku, která se mile usmívala a již zdaleka na něj volala:

„Dobré odpoledne, pane Lišáku! Jak se máte v takovém krásném dnu?“

„Ále, přenáramně dobře, slečno,“ předstíral dobrou náladu, aby na veverku udělal dojem.

„A jakpak se daří vám? A kam jste se to vydala?“ vyzvídál.

„Jen tak na procházku. Nechcete jít kousek se mnou?“ nabízel veverka a mrkala ze stromu na Lišáka očkem.

„Půjdu rád, velmi rád vás doprovodím, kam si budete přát,“ na to Lišák.

Veverka hopkala po stromech, Lišák krácel po zemi a veverka pomalu směřovala ke kupce chvojí.

„Ach, pane Lišáku, vám to dnes náramně sluší. Jste fešák, to se musí nechat. Jakou máte krásnou srst. A očka vám jen svítí! Jste jeden z nejkrásnějších lišáků, jaké jsem kdy viděla,“ pochlebovala Lišákovi. Tomu její slova převelice lichotila a oplácel jí stejně:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lišákova dobrodružství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.